zvieratmi není zviera choré alebo podozrelé. Ak vznikne pochybnosť o niektorej v výšuvedených okolností, kontrolujúce orgány sú povinné dobytok zadržať, zahnať na oddelené miesto a prípad obci alebo okresnému úradu ihneď hlásiť, ktorý v takýchto prípadoch je povinný bezodkladne učiniť opatrenie, a to podľa povahy veci, lebo za účelom dokázania vlastníckeho práva, alebo za účelom potrestania vyskytnuvšieho sa prestupku a vzhľadom na výsledok pokračovania má učiniť opatrenie buď o ďalšom zadržaní zvierat, o ich zabavení alebo vrátení ich honcom.

Trestný zákon však v § 400 tr. z. chráni správnosť a neporušenosť verejných kníh a listín a podľa neho stíha sa ten, kto úmyselne pôsobí k tomu, aby boly zapísané do verejnej knihy alebo do inej verejnej listiny nepravdivé skutočnosti, okolnosti alebo osvedčenia dôležité pre právo niekoho alebo pre právny pomer niekoho. Neni tedy daná medzi prestupkom podľa § 58 prevádz. nariad. čís. 40.000/1888 a medzi trestným činom podľa § 400 tr. z. totožnosť v smysle § 325 tr. p., i keď okresný úrad do trestného rozkazu vzal v podstate tie isté skutkové okolnosti, ktoré boly žalované verejným žalobcom, lebo prvostupňovým súdom bol obžalovaný uznaný vinným nie pre vadnosť dobytčích pasov ako takých, ale preto, že úmyselne pôsobil k tomu, aby do nich ako do verejných listín boly zapísané nepravdivé údaje dôležité pre právny pomer P. a S. a neni tedy odsúdenie pre prestupok podľa § 58 prevádzajúceho nariad. čís. 40.000/1888 res iudicata pri pokračovaní podľa § 400 tr. z.

Mýlil se teda odvolací súd, keď vyslovil, že o trestnom čine obžalovaného bol už driev vynesený pravoplatný rozsudok, a keď obžalovaného z obžaloby na základe § 326, čís. 1 tr. p. oslobodil, čím zavinil zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. Vyhovel preto Najvyšší súd zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu a pokračujúc podľa § 33, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudok odvolacieho súdu a uznal obžalovaného vinným.

Čís. 6286.

Náležitosti skutkové podstaty zločinu podle druhé a třetí věty § 214 tr. zák.

Osobu zadržovanou v robotárně, byť i následkem odsouzení pro zločin, nelze již pokládati za osobu pro zločin stíhanou (za zločince) ve smyslu druhé věty § 214 tr. zák.

Přechováváním ve smyslu třetí věty § 214 tr. zák. je rozuměti poskytnutí tajného, před stíháním bezpečného útulku, z něhož může zločinec podnikati nové trestné činy; pouhé poskytnutí přechodného netajeného pobytu nestačí.

Podle ustanovení druhé věty § 217 tr. zák. je posuzovati i pomoc poskytnutou na útěku osobě uprchlé z robotárny, pokud v ní byla za-

držena následkem odsouzení pro zločin; byla-li však v robotárně zadržena jen na základě výroku podle § 7, odst. 2, písm. a) zákona čís. 89/1885 ř. z. ve znění zákona čís. 102/1929 Sb. z. a n., lze o takové pomoci uvažovati jen s hlediska § 307 tr. zák.

Náležitosti subjektivní skutkové podstaty těchto dvou trestných činů.

K výkladu ustanovení § 293, odst. 3 tr. ř. (zákaz reformationis in peius).

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1938, Zm I 102/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem nadržování ukrýváním podle § 214 tr. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Z důvodů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodů zmatku čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř.

Stížnosti je přisvědčiti, pokud vytýká, že rozsudková zjištění nevyčerpávají skutkovou povahu zločinu podle § 214, věta druhá a třetí tr. z., jak byl obžalovaný uznán vinným.

Věta druhá: ukrývání zločince před vrchností předpokládá, že osoba, jíž bylo nadržováno, spáchala zločin a že nebyla ještě pro tento zločin odsouzena, pokud se týče trest si posud neodpykala; a po subjektivní stránce, že pachatel znal čin chráněncův a okolnosti, jež jej činí zločinem.

Věta třetí: přechovávání známých zločinců předpokládá tajné poskytování úkrytu, odkud se zločinec, jsa před stíháním chráněn, může chystati k novým trestným skutkům. Po subjektivní stránce vyžaduje tato věta, aby pachatel znal přechovávaného jakožto zločince již dříve trestaného a aby jeho budoucí trestnou činnost vědomě podporoval.

Rozsudek zjišťuje o N., že uprchl nikoli z trestní nebo jinaké vazby, nýbrž z donucovací pracovny. Zadržení v donucovací pracovně jest opatření sledující polepšovací nebo zabezpečovací účel, jejž má zákon čís. 89/1885 ř. z. na mysli, a následující teprve po odpykání vlastního trestu vinníkem (§§ 223, písm. b) a 225 tr. z.; srov. i § 8 zák. čís. 90/1885 ř. z.). V rozsudkovém zjištění, že N. uprchl z robotárny, je tedy zároveň vysloveno, že si N. již odpykal svůj trest za trestný čin, pro nějž byl odsouzen, a při němž došlo k výroku o přípustnosti zadržení v robotárně; podle toho nehledě k tomu, že mohlo zadržení v donucovací pracovně následovati i při odsouzení pro pouhý přestupek ve smyslu § 7 zák. čís. 89/1885 ř. z.), nebylo N., byť i byl býval odsouzen pro zločin, což z rozsudku patrno není, již pokládati za osobu pro zločin stíhanou. Náležitostí druhého případu § 214 tr. z. není tu tedy již po stránce objektivní.

Věta třetí téhož zákonného ustanovení: »přechovávání (přechovavateli) známých zločinců« má na mysli jen ony případy, kdy zločinci je tajně poskytován útulek, kde zůstává před soudním stíháním ukryt a bezpečen, a odkud může podnikati nové trestné činy (srov. rozh. čís. 4012 vid. sb.). V tomto směru zjišťuje rozsudek pouze, že obžalovaný věděl o N., že je zločinec a že uprchl z donucovací pracovny a že mu poskytl pobyt od večera 12. června 1937 do 16. hodiny druhého dne, pak stravu a že mu zapůjčil kabát, aby mu umožnil návrat na svobodu, a to s přáním, aby byl dlouho na svobodě a nebyl dopaden.

Poněvadž zákon přechováváním, jak výše bylo řečeno, rozumí více než pouhé poskytnutí pobytu toliko přechodného a netajeného, jaký zjišťuje rozsudek v případě souzeném, není tu pro nedostatek náležitosti přechovávání vyčerpána skutková povaha ani třetí věty § 214 tr. z. již po objektivní stránce.

Výrok o vině podle § 214, věta druhá a třetí tr. z. bylo proto jako zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti, aniž bylo zapotřebí obírati se ostatními úvahami zmateční stížnosti. Přes to nebylo lze obžalovaného obžaloby zprostiti.

Předmětem obžaloby je konkretní určitý skutek. Nalézacímu soudu je plně zůstaveno, aby, neopouštěje arci skutkový základ obžaloby, zjistil, oceniv volně výsledky veškerého průvodního řízení, skutečný průběh příslušné události samostatně a zejména zcela nezávisle na údajích obsažených v obžalobě, a aby onu událost, položiv za základ skutkový děj jím za prokázaný vzatý, prozkoumal ve všech jejích směrech a ve všech pro výsledek příznačných okolnostech, aby pak, nejsa vázán právním názorem žalobcovým, odpověděl na otázku obžalobou položenou, zda a pokud se obžalovaný svou účastí na příběhu v obžalobě naznačeném dopustil trestného činu, a kterého zákona naň dlužno použíti (§§ 262, 267 tr. ř.).

V souzeném případě přicházejí v úvahu ustanovení §§ 217 a 307 tr. z.

Ustanovení § 217 tr. z. uvádí v druhé větě za zločin, když někdo vrchnosti pátrající po uprchlém, pro zločin zatčeném, překáží, aby zase byl předveden. Pod toto zákonné ustanovení spadá pomoc na útěku osobě uprchlé z jakékoli vazby uvalené na ni v důsledcích toho, že spáchala zločin. Také útěk z robotárny sem náleží, pokud zadržení v ní bylo následkem zatčení pro zločin (Altmann I., 643). Byl-li tedy N. držán v robotárně, z níž uprchl, z důvodů předchozího odsouzení pro zločin, bylo by o činu stěžovatelově objektivně uvažovati s hlediska skutkové povahy zločinu podle § 217, druhá věta tr. z.; byl-li však N. držán v robotárně na základě výroku podle § 7, odst. 2, písm. a) zák. čís. 89/1885 ř. z. ve znění zák. čís. 102/1929 Sb. z. a n., bylo by o činu stěžovatelovu uvažovati s hlediska § 307 tr. z.

Na nalézacím soudě bude proto zjistiti povahu odsouzení N., při němž byla vyřknuta přípustnost jeho zadržení v robotárně, z níž pak uprchl, a uvážiti, zda tu není po objektivní stránce skutková povaha některého

z výše zmíněných trestných činů; zůstane-li při zjištění dosavadním, že obžalovaný věděl, že N. utekl z robotárny a že obžalovaný svým jednáním zamýšlel ukrýti N. před pátrajícím po něm četnictvem, aby mu umožnil návrat na svobodu, bylo by po stránce subjektivní k vině podle § 217 tr. z. dále třeba zjistiti, že si byl obžalovaný vědom toho, že N. byl držán v robotárně jako osoba pro zločin zatčená. Obdobně bude pro subjektivní stránku viny podle § 307 tr. z. zjistiti, že si byl obžalovaný vědom toho, že byl N. držán v robotárně v příčině nahoře uvedených přestupků.

Bude-li obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 217 tr. z., bude soudu nalézacímu při vyměřování trestu vycházeti z prvé trestní sazby § 215 tr. z., již bylo použito ve zrušeném rozsudku, poněvadž státní zastupitelství nepodalo zmateční stížnost ani pro nepodřadění zažalovaného činu pod ustanovení § 217 tr. z., ani pro nepoužití druhé sazby § 215 tr. z., nýbrž podalo pouze odvolání z výše trestu.

Jen pro úplnost budiž podotčeno, že vzhledem ke zmíněnému odvolání státního zastupitelství z výše trestu nebyl by nalézací soud při vyměřování trestu v mezích prvé sazby § 215 tr. z. omezen zákazem reformationis in peius § 293, odst. 3 tr. ř., jak bylo dovozeno v plenárním rozhodnutí nejvyššího soudu, uveřejněném pod čís. 3310 Sb. n. s. tr.

Čís. 6287.

K § 45, čís. 4 tr. nov.

Ak bola zistená taká činnosť vinníkova, z ktorej je zrejmé, že ju prevádzal dlhšiu dobu a tým cieľom, aby mal z kuplierstva stály zdroj príjmov, je ľahostajné, koľko bolo tých žien, ktoré získal k prevádzaniu prostitúcie.

(Rozh. zo dňa 12. novembra 1938, Zm III 87/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu kuplierstva, zmätočnú sťažnosť obžalovaných A. a B. čiastočne odmietol, čiastočně zamietol.

Z dôvodov:

S hľadiska uplatňovaných vecných dôvodov zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a), c) tr. p. namietajú obžalovaní v podstate:

a) že je mylný náhľad nižších súdov, že čin tvoriaci predmet rozsudku zakladá kvalifikáciu zločinu kuplierstva podľa § 45, č. 4 tr. nov., lebo, ako sťažovatelia tvrdia, pre túto kvalifikáciu je vraj potrebné, aby boly zistené aspoň štyri alebo päť prípadov spáchania kuplierstva, čo však vraj nebolo zistené;

b) v súvise s touto námietkou dovodzujú sťažovatelia, že v zistených činoch obžalovaných nie je daná ani skutková podstata prečinu